

GIMESI DÓRA

teknősidő

ROFUSZ KINGA
illusztrációival

Különös dolog az idő.

Néha pár percnek tűnik egy egész év,
máskor évszázadok telnek el egyetlen
délután alatt.

Lujza úgy érezte, egy örökkévalóságig tart a délután, amikor a szülei a nyaralás utolsó napján elmondták neki, hogy el fognak válni.

Belegázolt a tengerbe, nem mozdult, csak nézte, ahogy a hullámok csillogó homokot hordanak a lábára. A hullámverés elnyomta a tengerparti árusok kiabálását, a halsütőkből kiszűrődő zenét, a nyaralók vidám zsviját. A kavicsokra gondolt, amelyeket ezer év alatt csiszolt gömbölyűre a víz, és az emberekre, akiknek a lábnyomát rég elmosta a tenger.

Aztán hirtelen feltámadt a szél. Fekete felhők takarták el a napot, egy elszabadult napernyő úgy szaladt végig a parton, mint egy hatalmas, piros-fehér kerék. A nyaralók kapkodva szedték össze a ruháikat, magukra csavarták a törülközőiket, és futottak, hogy még a vihar előtt védett helyre érjenek.

A parton egy árus teknősöket árult egy nagy befőttesüvegből. A teknősök olyan picik voltak, mint egy tenyérbe simuló kavics.

- Finom a teknős, megsüti, megeszi, hamm, egy falat reggeli! - kiabált az árus. - Csak egy dollár egy darab!

Lujzának földbe gyökerezett a lába.

- Mennünk kell, mindjárt kitör a vihar! - sűrgette anyja.

- Tudom, hogy sajnálod őket, de úgysem vihetnénk fel harminc teknőst a repülőre - tárta szét a karját apa.

- Akkor csak ezt a legkisebbet itt!

Anyja apára nézett, apa meg anyára.

- Bubának fogom nevezni - mondta Lujza, és azon a végtelen hosszú délutánon először mosolyodott el.

Amíg apa a légiutas-kísérővel vitatkozott, Lujza elmesélte Bubának, hogyan fognak élni ezután.

- Eddig egy nagy házban laktunk, de mostantól két lakásunk és két gyerek-szobánk lesz. Az egyiknek azt festek a falára, amit csak akarok, a másikban

talán csikos tapéta lesz, de ezt még nem döntöttem el. Mindkét helyen lesz ágyam, íróasztalom, fogkefém és játékaim.
Buba vidáman bukfencezett egyet a nejlonzacskóban.

